

Uitspraak nr. 81 van de Verbondscommissie Samenloop inzake "afgeknelde arm"

Betreft: AVB-verzekering / VIB-aansprakelijkheidsverzekering

Partijen: Verzekeraar A

en

Verzekeraar B

Verzekeraar A en verzekeraar B hebben zich ter verkrijging van een uitspraak van de Verbondscommissie Samenloop tot deze commissie gewend ter beslechting van een geschil dat tussen partijen is gerezen.

Feitelijke gegevens

Op 2 juni 1992 raakte een vakantiewerker bij Bouwbedrijf X tengevolge van een ongeval dusdanig gewond dat zijn arm grotendeels geamputeerd moest worden.
Bij verzekeraar A loopt vanaf 15 maart 1992 een AVB-verzekering ten name van Bouwbedrijf X.
Bij verzekeraar B is de aansprakelijkheid van Bouwbedrijf X sinds 27 juni 1990 verzekerd.

Partijen verschillen van mening over de vraag wie dekking dient te verlenen.

Het geschil

In zijn memorie van eis stelt verzekeraar A:

Op 2 juni 1992 vond een ongeval plaats op het bedrijf van onze verzekeringnemer, Bouwbedrijf X. Hierbij werd een vakantiewerker dusdanig zwaar gewond dat diens linker arm niet behouden kon blijven en grotendeels geamputeerd moest worden.

Bij verzekeraar A loopt vanaf 15 maart 1992 een Aansprakelijkheidsverzekering voor Bedrijven. Voor de goede orde delen wij mee dat, nadat Bouwbedrijf X dit schadegeval zowel bij ons alsmede bij verzekeraar B heeft gemeld, wij de schaderegeling tot ons hebben genomen omdat wij van mening zijn dat het slachtoffer niet de dupe mag worden van een geschil tussen ons en een andere aanwezige bedrijfs-aansprakelijkheidsverzekeraar.
Bij verzekeraar B loopt namelijk ook een aansprakelijkheidsverzekering t.n.v. Bouwbedrijf X.

Wij zijn van mening dat (ook) verzekeraar B dient op te komen voor de financiële gevolgen bij dit evenement. Verzekeraar B wenst evenwel geen dekking te verlenen en/of financiële gevolgen te accepteren. Er wordt een beroep gedaan op een zgn. harde non-contribution clause, waarvan men stelt dat die van verzekeraar A daaraan niet zou voldoen. Wij delen die mening geenszins.

Daarom verzoeken wij u een uitspraak te doen in het tussen verzekeraar A en verzekeraar B ontstane geschil. Daar waar nodig zijn wij vanzelfsprekend graag bereid één en ander nader toe te lichten".

In zijn memorie van antwoord stelt verzekeraar B:

"Tijdens de contractsduur van de bij verzekeraar A lopende AVB-verzekering verzocht Bouwbedrijf X deel te nemen aan de bij ons gesloten VIB-Aansprakelijkheidsverzekering. Wij participeren in deze verzekering voor 50%.

Het desbetreffende Jeelnameformulier dateert van 27 juni 1990. Verzekerde gaf daarop te kennen een verzekerd bedrag van f 5.000.000,- te wensen en dat bij verzekeraar A nog een WA-verzekering liep voor een bedrag van f 1.000.000,- met als einddatum van die verzekering 15 maart 1998.

De deelname onder de VIB-Aansprakelijkheidsverzekering werd geaccepteerd op de condities van de verzekeringsvoorwaarden P.

De condities van de verzekeringsvoorwaarden bepalen onder Samenloop van verzekeringen (artikel p) dat de VIB-Aansprakelijkheidsverzekering slechts als excedent loopt boven de dekking die onder de verzekering van verzekeraar A is verleend of zou zijn verleend indien de VIB-Aansprakelijkheidsverzekering niet zou hebben bestaan.

In artikel a Algemene uitsluitingen van de Algemene voorwaarden van verzekeraar A, staat vermeld dat die verzekering uitsluitend van kracht is indien - en voor zover - er geen andere verzekeringen tot dekking van het desbetreffende risico bestaat en dat die verzekering met uitsluiting van het eventueel op die andere polis bedongen eigen risico geschiedt.

Anders dan verzekeraar A meent, zijn wij van mening dat artikel p van de VIB-Aansprakelijkheidsverzekering aangemerkt dient te worden als een harde non-contribution clause. Immers, bij de formulering van artikel p van de VIB-Aansprakelijkheidsverzekering is er nadrukkelijk voor gekozen dat slechts excedent-dekking gelopen wordt boven de (naar wij aan mogen nemen niet bestreden) dekking tot f 1.000.000,- onder de WA-verzekering bij verzekeraar A. Het simpele bestaan van de nog steeds lopende WA-verzekering bij verzekeraar A is naar onze mening dan ook voldoende om de VIB-Aansprakelijkheidsverzekering het beoogde secundaire karakter te doen hebben. Een dergelijk karakter kan aan artikel a van de voorwaarden van verzekeraar A niet worden toegedicht zodat wij van mening zijn dat verzekeraar A primaire dekking dient te verlenen en de VIB-Aansprakelijkheidsverzekering slechts indien de schade de f 1.000.000 overtreft".

Overwegingen van de Commissie

Dit geschil is als samenloopgeschil aan de commissie voorgelegd overeenkomstig artikel 2 lid 2 van haar reglement op grond waarvan de commissie dit geschil in behandeling neemt.

Tussen partijen staat vast dat beide polissen in beginsel afzonderlijk dekking bieden, doch partijen verschillen van mening over de onderlinge verhouding van de in hun polisvoorwaarden opgenomen na-u-clausule.

De na-u-clausule van verzekeraar B luidt: "Indien de aansprakelijkheid, welke onder deze verzekering is gedekt, tevens is gedekt op andere verzekering(en), al dan niet van oudere datum, of daaronder gedekt zou zijn, indien de onderhavige verzekering niet zou hebben bestaan, dan loopt deze onderhavige verzekering slechts als excedent boven de dekking die onder de andere verzekering(en) is verleend of verleend zou zijn, indien deze onderhavige verzekering niet zou hebben bestaan".

De na-u-clausule van verzekeraar A luidt: "Deze verzekering is uitsluitend van kracht, indien - en voor zover - er geen andere verzekeringen tot dekking van het desbetreffende risico, al dan niet van oudere datum, bestaan en geschiedt met uitsluiting van het eventueel op die andere polis bedongen eigen risico".

De commissie stelt op grond van een vergelijking van de geredigeerde na-u-clausules vast dat de na-u-clausule van verzekeraar B een sterkere werking heeft en dus qua rechtsgevolgen een verdere reikwijdte heeft dan de na-u-clausule van verzekeraar A. Uit de tekst van de na-u-clausule die in de polisvoorwaarden van de aansprakelijkheidsverzekering van verzekeraar B is opgenomen blijkt immers dat deze verzekering niet alleen een subsidiair karakter draagt ingeval van het feitelijk bestaan van een andere verzekering, maar eveneens indien een andere verzekering - bij gebreke van de verzekering van verzekeraar B - dekking zou hebben geboden. Ter onderbouwing van vorenstaande constatering kan overigens worden verwezen naar rechts-overweging 3.6.3 van het arrest van de Hoge Raad d.d. 10 maart 1995, RvdW 1995, nr. 65.

Conclusie

De commissie concludeert dat beide verzekeringen een secundaire dekking bieden voor de schade ten gevolge van het ongeval van de vakantiewerker van Bouwbedrijf X, aangezien beide polissen een na-u-clausule bevatten.

De na-u-clausule van verzekeraar B heeft een sterkere werking dan die van verzekeraar A zodat de aansprakelijkheidsverzekering van verzekeraar A voor dient te gaan.

Bindend advies

Partijen hebben zich tot de Commissie Samenloop gewend ter verkrijging van een bindend advies. De commissie geeft als bindend advies dat verzekeraar A dekking zal dienen te verlenen.

Den Haag, 5 april 1995

De Verbondscommissie Samenloop

De voorzitter,

De secretaris,

mr. D.F. Richters

mw.mr. W.H. Quaadvlieg-Meijer